

DEN HRDINŮ

Na přehlídku to byl vhodný den, slunečný a nezvykle teplý. Obloha připomínala barvotiskové obrázky nebes, jaké se používají v nedělní škole. Ještě před nedávnem by lidé cítili při takovém počasí potřebu nervózně zavtipkovat – *Hele, řekli by například, to globální oteplování možná není tak úplně od věci!* Dnes už se však ozonovou dírou nebo smutným životem bez ledních medvědů nikdo dvakrát netrápil. Při zpětném ohlédnutí působilo skoro legračně, kolik energie lidé vyplývali kvůli něčemu tak vzdálenému a nejistému, jako je ekologická katastrofa, která mohla, ale taky nemusela nastat někdy v daleké budoucnosti, dlouho potom, co vy, vaše děti a děti vašich dětí vyčerpáte čas přidělený na tomto světě a odeberete se tam, kam se člověk odebere, jakmile tohle všechno skončí.

Starostu Kevina Garveye sice celé dopoledne pronásledovala úzkost, ale když krácel po Washington Boulevard k parkovišti před střední školou, kde měli sraz účastníci pochodu, přepadl ho nečekaný příval nostalgie. Do přehlídky zbývalo půl hodiny, alegorické vozy stály hezky v řadě připravené vyrazit, pochodová kapela se chystala do bitvy a prokládala ticho nesourodými výkřiky žestů a vlašnými virbly. Kevin se v Mapletonu narodil a vyrostl tady, takže si nemohl nevzpomenout na oslavy státního svátku v dobách, kdy to všechno ještě dávalo smysl, kdy se polovina města seřadila ve špalírech podél Main Street, zatímco druhá polovina – mladí sportovci, skauti obojího pohlaví, belhaví veteráni zahraničních válek následovaní ženami-dobrovolnicemi – kráčeli středem vozovky a mávali na diváky, jako by je překvapovalo, že je vidí, jako by tohle všechno

nebyly oslavy 4. července, nýbrž nějaká bizarní náhoda. V Kevinových vzpomínkách byly tyhle akce neskutečně hlasité, hektické a prodchnuté nevinností: hasičské vozy, tuby, irští stepaři, mažoretky v blyštivých kostýmech, a v jednom roce dokonce i svobodní zednáři, členové odnože zvané Shriners s charakteristickými fezy na hlavě a popojíždějící v typických miniaturních autíčkách. Posléze se konala baseballová utkání, společná grilování a řada dalších příjemných rituálů, které vyvrcholily velkým ohňostrojem nad jezerem Fielding, kdy se stovky uchvácených tváří obrátily k obloze a zahájily symfonii užaslých vzdechů a výkřiků při pohledu na ohnivé větrníky a barevné květiny rozstříkující se do tmy a připomínající všem zúčastněným, kdo jsou, kam patří a proč je to všechno dobře.

Dnešní akce – její přesný název zněl Den rozjímání a vzpomínek na zmizelé hrdiny – měla probíhat úplně jinak. Už když Kevin dorazil ke střední škole, cítil ve vzduchu zasmušilou náladu, jakýsi neviditelný opar starého zármutku a chronického nechápavého úžasu, kvůli němuž se lidé bavili tišeji a chovali zdrženlivěji, než by se na tak velkou venkovní akci slušelo. Samotná účast ovšem Kevinu příjemně překvapila a naplnila ho zadostiučiněním vzhledem k tomu, s jak chladným přijetím se přehlídka setkala ve chvíli, kdy poprvé padl návrh na její uspořádání. Podle některých kritiků byla špatně načasovaná („Je příliš brzy!“ argumentovali naléhavě), kdežto jiní odmítali sekulární ráz vzpomínkové akce na 14. říjen coby od základů pomýlený a potenciálně rouhačský. Tyto námitky však časem utichly – buď proto, že se organizátorům podařilo získat skeptiky na svou stranu, anebo prostě proto, že lidé měli přehlídky rádi a příliš jim nezáleželo na tom, při jaké příležitosti se konají. Každopádně se do průvodu přihlásilo tolik občanů Mapletonu, že si Kevin musel klást otázku, jestli vůbec zbude někdo, kdo jim bude mávat, jakmile vyrazí po Main Street směrem ke Greenway Parku.

Za řadou policejních zátarasů se Kevin zastavil a chvíli sbíral síly na dnešní den, o němž věděl, že bude dlouhý a náročný. Kamkoliv se podíval, viděl zlomené lidi a čerstvé připomínky utrpení. Zamával Martě Reederové, kdysi výřečné dámě, která pracovala na listovní přepážce místní pošty; Martha se na něj smutně usmála a otočila se k němu, aby

si mohl lépe prohlédnout podomácku vyrobenou ceduli, kterou držela v ruce. Byla na ní velká fotografie její tříleté vnučky, vážně se tvářící holčičky s kudrnatými vlasy a malinko křivými brýlemi. ASHLEY, stálo na ceduli, MŮJ ANDÍLEK. Vedle Marthy stál Stan Washburn – policista ve výslužbě a Kevinův bývalý trenér amerického fotbalu. Tento podsaditý drobný muž bez krku měl na imponantním pivním panděru natažené bílé triko, které vyzývalo kolemjdoucí: ZEPTEJ SE MĚ NA BRATRA. Kevin náhle pocítil silné nutkání prchnout, utéct domů a celé odpoledne zvedat činky nebo hrabat listí, zkrátka dělat jakoukoliv osamělou a otupující činnost. I tahle touha ho však rychle přešla, jako by to byla škytavka či nestoudná sexuální fantazie.

Tiše a strastiplně si povzdychl a vnořil se do davu. Podával lidem ruce, oslovoval je jmény, svědomitě naplňoval svou představu politika z malého města. Jako bývalá hvězda místního středoškolského týmu amerického fotbalu a jako prominentní místní podnikatel – zdědil rodinný řetězec samoobslužných prodejen alkoholu a během patnácti let zvýšil jeho tržby na trojnásobek – byl Kevin ve městě oblíbenou a velmi výraznou postavou, avšak nápad kandidovat na úřad starosty mu nikdy nebleskl hlavou. Až se k němu jednou loni zničehonic dostala petice podepsaná dvěma sty spoluobčanů, z nichž mnohé dobře znal: „My níže podepsaní zoufale hledáme v těchto temných časech vedení. Pomůžete nám získat naše město zpět do vlastních rukou?“ Kevina tato výzva dojala, a protože se právě potloukal od něčeho k ničemu – o pár měsíců dříve prodal za slušný balík firmu a pořád nevěděl, jak by měl se svým životem dál naložit –, přijal kandidaturu na úřad starosty za nově založené politické uskupení s názvem Strana naděje.

Ve volbách zaznamenal drtivé vítězství a sesadil z křesla Ricka Malverna, který funkci starosty vykonával tři volební období, ale veškerou důvěru voličů pozbyl ve chvíli, kdy se v rámci „rituální čistoty“, jak to sám nazýval, pokusil vypálit vlastní dům. Nevyšlo mu to – hasiči navzdory jeho halasným námitkám trvali na tom, že tenhle požár zkrátka musí uhasit – a Rick dnes bydlel ve stanu na zahradě před ohořelými ostatky své šestipokojové viktoriánské vily. Když si šel Kevin po ránu zaběhat, čas od času zastihl svého někdejšího protikandidáta právě ve chvíli, kdy

vylézal ze stanu – jednou na sobě bývalý starosta neměl nic než pruhované trenýrky –, a oba muži se pak na ztichlé ulici rozpačitě pozdravili nějakým tím *Ahoj* nebo *Jak se vede?*, aby dali hrdě najevo, že mezi nimi nezůstala zlá krev.

A přestože Kevin bytostně nesnášel, když ho někdo jako starostu chytal za paži nebo plácal po zádech, cítil jako svou povinnost být k dispozici voličům, a to i magorům a věčným nespokojencům, kteří při veřejných akcích tohoto typu neomylně vylézali z děr. Jako první ho hned na parkovišti oslovil Ralph Sorrento, nerudný instalátér ze Sycamore Road, jenž si proklestil cestu hloučkem smutně se tvářících žen v totožných růžových tričkách a postavil se Kevinovi přímo do cesty.

„*Pane starosto,*“ začal významně a usklíbl se přitom, jako by tohle oslovení bylo něčím směšné. „Doufal jsem, že vás potkám. Neodpověděl jste mi na e-mail.“

„Dobré ráno, Ralphe.“

Sorrento si založil ruce na prsou a prohlédl si Kevina se směsicí pobavenosti a opovržení, která působila znepokojivě. Byl to urostlý a obtloustlý chlap s nakrátko ostříhanými vlasy a ježatou bradkou. Měl na sobě vojenské kalhoty se skvrnami od vazelíny a bundu s kapucí a termopodšívkou. Přestože ještě nebylo ani jedenáct hodin, cítil Kevin v jeho dechu pivo a věděl, že tenhle chlap mu sem přišel dělat problémy.

„Takže aby bylo jasno,“ oznámil Sorrento nepřirozeně silným hlasem. „Ty posraný prachy prostě nezaplátím.“

Šlo o stodolarovou pokutu vyměřenou Sorrentovi za střelbu na smečku zbloudilých psů, kteří se zatoulali na jeho pozemek. Bígl zahynul na místě, ale kříženec německého ovčáka a labradora se odplazil s kulkou v zadní noze pryč a nechal za sebou krvavou stopu táhnoucí se přes tři bloky až k mateřské škole na Oak Street, kde se zhroutil na chodník. Policie se zastřelenými psy obvykle příliš nezabývala – k těmto incidentům docházelo se skličující pravidelností –, jenže v tomto případě vidělo smrtelné křeče zvířete několik předškolních dětí a vzhledem ke stížnostem jejich rodičů a učitelek nemohl Sorrento zůstat bez postihu.

„Pozor na výrazy,“ varoval ho Kevin a podvědomě vnímal, že se jejich směrem otáčejí hlavy přítomných.

Sorrento mu zapíchl do hrudi ukazováček. „Už mám až po krk toho, jak mi ti čokolové serou na trávník.“

„Ty psy nemá rád nikdo,“ připustil Kevin. „Ale příště zavolejte do útulku.“

„Do útulku.“ Sorrento zopakoval jeho slova a pohrdlivě se přitom uchechtl. Opět mu zabodl ukazovák do prsou, až se dotkl hrudní kosti. „Ti dělaj úplný hovno.“

„Mají podstav.“ Kevin se přinutil ke zdvořilému úsměvu. „Za dané situace dělají maximum. Tak jako my všichni. Což jistě chápete.“

Sorrento jako by chtěl naznačit, že to skutečně chápe, a zmírnil tlak na Kevinův hrudník. Naklonil se těsně k němu a promluvil na něj hlubokým a důvěrným hlasem. Z úst mu vycházel nakyslý zápach.

„Buďte vod tý lásky a vyřídte policajtům, že jestli ode mě fakt chtěj prachy, tak si pro ně budou muset přijít. Řekněte jim, že už na ně budu čekat s upilovanou brokovnicí.“

Znovu se zašklebil a snažil se vypadat jako tvrdšák. Kevin však viděl v jeho skelných očích bolest – za chvástavým výrazem se ukrývala téměř prosebnost. Pokud si Kevin dobře vzpomínal, přišel Sorrento při náhlém zmizení o dceru, buclatou devítí či desetiletou holčičku. Jmenovala se Tiffany, Britney nebo nějak podobně.

„Vyřídím.“ Kevin ho jemně poklepal po rameni. „Ale co kdybyste teď šel domů a trochu si odpočinul?“

Sorrento plácl Kevinu přes ruku.

„Nedotýkejte se mě, kurva.“

„Pardon.“

„Prostě jim tlumočte, co jsem vám řekl, jasný?“

Kevin mu to slíbil a odchvátal pryč, přičemž se snažil nemyslet na strach, který mu náhle sevřel žaludek. Na rozdíl od některých sousedních měst Mapleton nikdy nezažil sebevraždu formou vyprovokování policisty ke střelbě, ale Kevin cítil, že Ralph Sorrento si s touto myšlenkou přinejmenším pohrává. Jeho plán nepůsobil příliš nápaditě – poldové měli důležitější věci na práci než nezaplacené pokuty za týrání zvířat –, ale

při správném odhodlání se dal vymyslet bezpočet způsobů, jak dohnat policajta ke smrtící konfrontaci. Kevin si zapsal do paměti, že to musí ohlásit náčelníkovi, aby jeho lidé věděli, s kým mají co do činění.

Pohroužený do těchto myšlenek si Kevin vůbec neuvědomil, že míří přímo k reverendovi Mattu Jamisonovi z někdejší Sionské biblické církve. Všiml si ho až ve chvíli, kdy už bylo na úhybný manévr pozdě. Nezbyvalo mu tedy než zvednout obě ruce v marné snaze odmítnout místní nactiurhačný věstník, jimž mu reverend mával před obličejem.

„Vezměte si to,“ vyzval ho Jamison. „Jsou tam věci, které vám vyrazí dech.“

Keвина nenapadl elegantní způsob, jak se vykroutit, a tak zdráhavě převzal věstník s nekompromisním, ale poněkud těžkopádným názvem: „14. ŘÍJEN NEBYL ŽÁDNÉ VYTRŽENÍ!!!“ Na první stránce se skvěla fotografie doktorky Hillary Edgersové, oblíbené dětské lékařky, která před třemi lety zmizela spolu se sedmaosmdesáti místními spoluobčany a miliony dalších lidí z celého světa. DOKTORČINA BISEXUÁLNÍ LÉTA NA UNIVERZITĚ ODHALENA! hlásal titulěk a pod ním se vyjímal box obsahující větu: „,Vůbec jsme nepochybovali, že je to lesba,‘ prozrazuje tehdejší spolubydliči.“

Kevin doktorku Edgersovou znal a obdivoval ji. Měla dva syny – dvojčata ve stejném věku jako jeho dcera –, dvakrát týdně dobrovolně sloužila na místní bezplatné klinice pro chudé děti a pro rodičovské sdružení pořádala přednášky na témata jako „Dlouhodobé účinky otřesu mozku na mladé sportovce“ nebo „Jak rozpoznat poruchy ve stravovacích návycích“. Lidé ji neustále zastavovali na ulici, na fotbalovém hřišti nebo v supermarketu a loudili z ní bezplatné lékařské rady, ale ona nikdy nedala najevo podrážděnost nebo třeba jen lehkou netrpělivost.

„Ježší, Matte. Opravdu je to nutné?“

Zdálo se, že reverenda Jamisona vyvedla tahle otázka z míry. Byl to štíhlý světlomasý muž kolem čtyřicítky, jehož obličej však v posledních dvou letech zvláště ochabl a napuchl, jako by u něj započal proces zrychleného stárnutí.

„Ti lidé nebyli hrdinové. Musíme se k nim přestat takhle chovat. Celá ta vaše přehlídka...“

„Ta žena měla děti. Není nutné, aby se dočetly o tom, s kým jejich máma spala na koleji.“

„Vždyť je to pravda. A před pravdou se nemůžeme skrývat.“

Kevin věděl, že je zbytečné se s reverendem hádat. Matt Jamison býval ve všech směrech slušný člověk, ale ztratil smysl pro míru. Stejně jako pro spoustu zapálených křesťanů bylo i pro něj Náhlé zmizení obrovským traumatem – trýznily ho obavy, že se před jeho očima odehrál soudný den a on z nějakého důvodu neprošel sítím. A zatímco někteří lidé v jeho postavení reagovali na tuto situaci ještě větší zbožností, on se vydal opačným směrem: se vši vehemencí se přihlásil k popíračům vytržení a celý pozdější život zasvětil dokazování, že lidé, kteří se 14. října zbavili pozemských okovů, nebyli ani dobrými křesťany, ani bůhvíjak ctnostnými osobami. Postupně se z něj stal zapšklý investigativní novinář a veskrze otravný společník.

„Dobrá,“ zabručel Kevin, složil věstník a zastrčil si ho do zadní kapsy. „Podívám se na to.“

Pár minut po jedenácté se dali do pohybu. V čele průvodu jela kolona policejních aut a motorek a za nimi malá armáda alegorických vozů zastupujících všehočuh občanských a obchodních organizací, většinou starých a etablovaných sdružení typu Obchodní komory pro Mapleton a okolí, místního Osvětového protidrogového programu pro mládež nebo Klubu seniorů. Na dvou vozech se odehrávalo živé vystoupení: studenti z Taneční školy Alice Herlihyové předváděli na provizorním pódiu nervózní jitterbug a mladí karatisté ze Školy bojových umění bratrů Devlinových rozsekávali rukama a nohama vzduch a vydávali u toho zběsilé hrdelní výkřiky. Náhodnému pozorovateli by to všechno připadalo důvěrně známé a prakticky stejné jako kterýkoliv jiný průvod, jenž v posledních padesáti letech prošel městem. Zarazil by se až při pohledu na poslední vůz v koloně, na valník ozdobený černým flórem, na jehož korbě nebyl vůbec nikdo a jehož prázdnota bila do očí a hovořila sama za sebe.

Kevin coby starosta směl sedět ve druhém ze dvou čestných kabrioletů jedoucích hned za smutečním alegorickým vozem, v malé mazdě, kterou řídil jeho kamarád a někdejší soused Pete Thorne. Deset metrů před

nimi důstojně plul Fiat Spider vezoucí „velkou maršálku“, pohlednou, ale křečce vyhlížející ženu jménem Nora Durstová, která 14. října přišla o celou rodinu – o manžela a dvě malé děti – a jejíž případ se všeobecně pokládal za nejhorší tragédii v celém Mapletonu. Podle Kevinových informací prodělala Nora dnes ráno menší panický záchvat – tvrdila, že se jí točí hlava a je jí špatně od žaludku, takže musí jet domů –, ale nakonec krizi překonala s pomocí své sestry a jedné dobrovolné psychologičky, která byla pro tyto případy po ruce. Teď už Nora vypadala naprosto normálně: téměř majestátně seděla na zadním sedadle fiatu, otáčela se ze strany na stranu a mdle zvedala ruku v reakci na sporadický potlesk diváků, kteří se shromáždili podél trasy průvodu.

„Slušná účast!“ poznamenal Kevin hlasitě. „Tolik lidí jsem ani nečekal!“

„Cože?“ zahřímal mu Pete přes rameno.

„Ale nic!“ křikl Kevin zpátky, když si uvědomil, že je beznadějně snažit se překřičet břinkající kapelu. Přímo za nárazníkem měl totiž nalepenou dechovou sekci, která právě hrála jakousi rozvernou verzi titulní skladby k seriálu *Havaj 5-0*. Byla tak rozvleklá, že si Kevin začal klást otázku, jestli to není jediná skladba, kterou členové kapely znají. Pohřební tempo průvodu na ně bylo příliš pomalé, a tak se neustále lepili na Kevinovo auto, občas ho i předběhli, načež vždy prudce zpomalili, a způsobili tím poprask ve slavnostním procesí, které kráčelo za nimi. Kevin se vytočil na sedadle a pokusil se dohlédnout přes houf muzikantů na průvod za nimi, ale viděl jen houštinu kaštanově hnědých uniforem, vážných mladých tváří s nafouklými tvářemi a mosazných nástrojů, jež se na slunci zlatavě leskly.

Teprve tam, pomyslel si, jde *skutečný* průvod – ten, který ještě nikdo neviděl, stovky obyčejných lidí kráčejících v nepočtených skupinkách, někteří s cedulemi v rukou, jiní v tričku s potiskem ztraceného přítele či příbuzného. Kevin je spatřil už na parkovišti krátce poté, co se seřadili do skupin, a pohled na ně, na ten nekonečný součet jejich zármutků, jím otrásl tak, že téměř nedokázal číst názvy na cedulích a transparentech: Sirotkové 14. října, Koalice truchlících manželek, Matky a otcové zmizelých dětí, Sdružení ochuzených sourozenců, Mapleton vzpomíná

na přátele a sousedy, Ti, kdo zbyli na Myrtle Avenue, Studenti Shirley De Santosové, Stýská se nám po Budu Phippsovi a tak dále a tak dále. Účastnilo se i několik náboženských organizací hlavního proudu – Panna Maria Sedmibolestná, Bét-elský chrám, Presbyteriáni svatého Jakuba –, ale jejich kontingenty se do průvodu zařadily až úplně na konec, jako by dodatečně, a za nimi už popojížděla jen vozidla záchranných složek.

V centru Mapletonu se mačkaly davy diváků a ulice byla posetá květinami, z nichž mnohé skončily rozdrčené pod pneumatikami aut a další čekal stejný osud pod podrážkami bot. Velkou část publika tvořili místní středoškoláci, avšak Kevinova dcera Jill ani její nejlepší kamarádka Aimee mezi nimi nebyly. Když Kevin odcházel z domu, obě ještě spaly – jako obvykle totiž ponocovaly – a on neměl to srdce je budit a koneckonců ani odvahu komunikovat s Aimee, která zásadně spala jen v kalhotkách a tenkém tílku, takže Kevin nikdy nevěděl, kam s očima. Během poslední půlhodiny dvakrát volal domů v naději, že zvonění telefonu konečně holky probudí, jenže ony mu nezvedly telefon.

Kvůli dnešní přehlídce se Kevin a Jill už několik týdnů hádali. Jejich spor měl podobu rozhořčené, ale jen napůl vážně míněné výměny názorů, přičemž ve stejném duchu řešili i všechny své další životní záležitosti. Kevin dceru ponoukal, ať se na počest zmizelé kamarádky Jen rovněž zúčastní průvodu, ale s Jill to ani nehnulo.

„Víš co, tati? Jen je úplně fuk, jestli budu pochodovat v nějakým průvodu.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Je fuč. Takže už má všechno u prdele.“

„To je možné,“ připustil Kevin. „Ale co když je pořád tady a my ji jenom nevidíme?“

Zdalo se, že Jill tahle možnost pobavila. „Tak to by měla blbý. Celej den by jen mávala rukama a marně se na sebe snažila upozornit.“ Rozhlédla se po kuchyni, jako by hledala ztracenou kamarádku, a pak promluvila zvučným hlasem, jakým lidé oslovují nahluchlé prarodiče: „Jen, jestli seš tady, tak soráč, že tě ignoruju. Nemohla by sis třeba aspoň odkašlat nebo tak něco?“

Kevin chtěl protestovat, ale pak si to rozmyslel. Jill věděla, že nemá rád, když se před ním vtipkuje o zmizelých, ale ničeho by nedosáhl, kdyby jí to teď zopakoval postě.

„Miláčku,“ řekl tiše, „ta přehlídka není pro ně, ale pro nás.“

Jill mu adresovala pohled, který v poslední době vypilovala do dokonalosti – absolutní nechápavost zvládněná malinkou špetkou ženské trpělivosti. Vypadala by ještě přesvědčivěji, kdyby si nechala aspoň nějaké vlasy a nepoužívala tak výrazné oční linky.

„Víš, co by mě zajímalo?“ odpovíděla. „Proč ti na tom tolik záleží.“

Kdyby měl Kevin na tuto otázku dobrou odpověď, s radostí by s ní vyrukoval. Faktem ovšem bylo, že nevěděl, proč mu na tom tolik záleží, proč na dceřinu účast na přehlídce nerezignuje úplně stejně, jako rezignoval na všechno ostatní, oč se v posledním roce hádali: na pozdní příchody domů, na oholení hlavy, na otázku, zda je moudré trávit tolik času s Aimee, na mejdany uprostřed týdne. Jill bylo sedmáct a Kevin chápal, že se už nezvratně vymanila z jeho sféry vlivu a bez ohledu na jeho přání si od této chvíle bude dělat, co sama uzná za vhodné.

Přes to všechno si Kevin vroucně přál, aby se Jill přehlídky zúčastnila a alespoň tímto drobným způsobem dala ostatním najevo, že stále uznává hodnoty rodiny a komunity, že stále miluje a respektuje vlastního tátů a že se maximálně vynasnaží udělat mu radost. Ona tuhle situaci dokonale chápala – Kevin o tom ani trochu nepochyboval –, ale z nějakého důvodu se nedokázala přemoci. Kevina to pochopitelně bolelo, ale pokud se kdy na dceru zlobil, vždy jí zároveň automaticky omlouval, protože si ve skrytu duše uvědomoval, čím vším si prošla a jak málo jí byl on sám schopen pomoci.

Jill patřila mezi očitě svědky a Kevin nepotřeboval psychologa, aby věděl, že se dcera bude s tímto traumatem vyrovnávat do konce života. Čtrnáctého října seděly Jill a Jen vedle sebe na gauči, hihňaly se jako malé holky, ládovaly se preclíky a pouštěly si na notebooku videa z YouTube. A pak, než by člověk stačil kliknout myší, je jedna z nich tatam a druhá bezmocně křičí. A lidé z jejího života odcházejí i v následujících měsících a letech, byt' ne tak dramaticky. Její starší bratr odjíždí

na univerzitu a nevrací se domů. Její matka se stěhuje jinam a skládá slib mlčení. Zůstává jen její otec, zmatený muž, který se jí snaží pomoci, ale nikdy se mu nepodaří zvolit ta správná slova. Jak by se mu to taky mohlo podařit, když je stejně ztracený a bezradný jako ona?

Kevinu tedy nepřekvapovalo, že je Jill vztekklá, vzpurná nebo sklíčená. Měla právo na tohle všechno i na leccos horšího. Překvapovalo ho vlastně jen to, že se pořád drží u něj a bydlí s ním v domě, přestože mohla snadno utéct s Bosáky nebo sednout na autobus a odjet neznámo kam. Spousta mladých lidí to tak udělala. Jill samozřejmě vypadala jinak – byla holohlavá a zdeptaná, jako by si přála, aby i úplně cizí lidé věděli, jak špatně se cítí. Když se však usmála, měl Kevin někdy pocit, že v ní stále žije jakési bazální já, že nějaká část její pravé podstaty zůstala navzdory všemu pozoruhodně nedotčená. A právě tuto druhou Jill si přál dnes ráno zastihnout u kuchyňského stolu – přestože jeho dcera nikdy nedostala pořádnou příležitost se touto druhou Jill stát a přestože Kevin znal neskonale důvěrněji jiný dceřin obraz: obraz holky choulící se v posteli poté, co se v noci vrátila tak opilá nebo zfetovaná, že se ani neobtěžovala smýt si včerejší make-up.

Když se průvod přiblížil k Lovell Terrace, napadlo ho, že dceři zavolá znovu. Lovell Terrace byla exkluzivní slepá ulice, kam se Kevin s rodinou přestěhovali před pěti lety, v době, která mu dnes připadala stejně vzdálená a neskutečná jako zlatá éra jazzu. Ale přestože toužil slyšet dceřin hlas, smysl pro dekorum mu zabránil jí zavolat. Prostě mu připadalo, že by nepůsobilo dobře, kdyby se starosta města vykecával přes mobil uprostřed slavnostního průvodu. A krom toho: co by dceři řekl?

Ahoj, miláčku, jedu zrovna kolem naší ulice, ale nikde tě nevidím...

Ještě předtím, než k nim utekla jeho žena, vytvořil si Kevin vůči členům Provinilého zbytku jakýsi zdráhavý respekt. Když je předloni zaregistroval poprvé, mylně je považoval za stoupence neškodné sekty Vytržení, za skupinu odpadlických fanatiků, kteří si nepřejí nic jiného než pokojně truchlit a meditovat až do Druhého příchodu, nebo na co to vlastně čekali (Kevin dodnes neměl v jejich ideologii jasno a dost pochyboval, že v ní mají jasno i oni sami). Dokonce mu připadalo logické, že pro

rozervance typu Rosalie Sussmanové může být úlevným řešením stáhnout se ze světa, vstoupit do jejich řad a složit slib mlčení.

Tehdy se zdálo, že se PZ objevil jakoby odnikud, jako spontánní místní reakce na bezpříkladnou tragédii. Kevinovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že podobné skupiny vznikají po celé zemi a spojují se do neformální celostátní sítě, přičemž každá odnož se řídí stejnými základními principy – bílé šaty, cigarety a dvoučlenné sledovací týmy –, ale jinak se spravuje sama, bez organizovaného dohledu či vnějších zásahů.

A jakkoliv klášterním dojmem mapletonská organizace na první pohled působila, záhy vyšlo najevo, že jde o ambiciózní a disciplinovanou buňku se sklony k občanské neposlušnosti a teatrálním politickým projevům. Nejenže odmítali platit daně, vodu, elektřinu a plyn, ale ve svém komplexu na Ginkgo Street otevřeně porušovali řadu místních předpisů, cpali desítky lidí do domů určených pro jedinou rodinu, zpěčovali se soudním nařízením a exekučním výměrům a stavěli barikády, za které úředníci nemohli proniknout. Výsledkem byla řada konfrontací, z nichž jedna vyústila až v zastřelení člena PZ, který házel kameny po policistech snažících se vykonat soudní příkaz k prohlídce. Po této zpackané akci vylétly sympatie ke členům Provinilého zbytku prudce vzhůru, což nakonec vedlo až k odstoupení policejního náčelníka a výrazné ztrátě podpory pro tehdejšího starostu Malverna coby dvou hlavních činitelů, kteří operaci schválili.

Kevin se po nástupu do úřadu usilovně snažil uvolnit napětí mezi sektou a zbytkem města: mimo jiné dojednal řadu dohod, které členům PZ umožňovaly žít víceméně podle svého výměnou za platbu nominální daně a záruku, že PZ umožní za přesně definovaných situací přístup policejních a záchranných vozů do svého objektu. Toto příměří jakžtakž platilo dodnes, ačkoliv Provinilý zbytek zůstával i nadále obtížným a nevyzpytatelným uskupením, které v nepravidelných intervalech zasévalo mezi spořádané občany zmatek a úzkost. Letos prvního září například zorganizovalo několik bíle oděných členů PZ okupační stávkou na Kingmanově základní škole: posadili se do učebny druhé třídy a strávili tam celé dopoledne. O pár týdnů později pronikli jiní členové na fotbalové hřiště právě uprostřed zápasu středoškolského týmu, lehli

si na trávnik a leželi tam tak dlouho, dokud je násilím neodvlekli naštvání hráči a diváci.

Místní představitelé si už několik měsíců kladli otázku, jakou formou Provinilý zbytek naruší Den hrdinů. Kevin absolvoval dvě plánovací porady, na nichž se tato otázka důkladně probírala, a posoudil řadu pravděpodobných scénářů. A tak dnes celý den čekal, až se členové PZ k něčemu odhodlají, a pociťoval zvláštní směsici strachu a zvědavosti, jako by tahle oslava nebyla úplná, dokud ji PZ nenaruší.

Průvod však nerušeně došel na místo určení a také pietní bohoslužba se pomalu chýlila ke konci. Kevin položil věnec k Pomníku zmizelých v Greenway Parku, k děsuplnému bronzovému sousoší, jehož autorem byl jeden z místních středoškolských učitelů výtvarné výchovy. Dílo mělo znázorňovat malé dítě vylétající z náručí užaslé matky směrem k obloze, ale něco na něm bylo špatně. Kevin nebyl umělecký kritik, avšak od první chvíle mu připadalo, že dítě nestoupá, ale padá, a že ho matka možná nedokáže chytit.

Po požehnání od otce Gonzaleze nastala minuta ticha, během níž si zúčastnění připomněli třetí výročí Náhlého zmizení, načež začaly vyzvánět zvony. Posledním bodem programu byl slavnostní projev Nory Durstové. Kevin měl místo na provizorním pódiu mezi několika dalšími hodnotáři, a když Nora stoupala po schůdcích nahoru, cítil lehkou úzkost. Ze zkušenosti věděl, jak obtížné je přednést na veřejnosti projev a kolik schopností a sebedůvěry je zapotřebí k tomu, aby si člověk udržel pozornost byt' i jen polovičního publika, než jaké se tu dnes shromáždilo.

Brzy však pochopil, že jeho obavy jsou liché. Jen co si Nora odkašlala a nahlédla do kartiček s poznámkami, zavládlo mezi posluchači ticho. Tato žena si vytrpěla své – patřila mezi ty, kteří ztratili všechno – a prožitá utrpení jí dodávalo autoritu. O pozornost a respekt posluchačů nemusela bojovat, ale měla je jaksi předplacené.

Kromě toho se ukázalo, že Nora má přirozený řečnický talent. Mluvila pomalu a jasně – řídila se sice nejjednoduššími zásadami rétoriky, ale překvapivě vysoký počet řečníků nezvládá ani to –, přičemž však dokázala prošpikovat svůj projev dostatečným počtem zadrhnutí

a zaváhání, aby nepůsobila příliš uhlazeně. Navíc to byla atraktivní žena, vysoká a dobře stavěná, a měla měkký, ale energický hlas. Stejně jako většina posluchačů byla i ona neformálně oblečená a Kevin se přistihl, že si možná až příliš lačně prohlíží důmyslný steh na zadní kapse jejích džín – ve veřejné funkci měl málokdy příležitost pást se na někom nepozorovaně očima. Všiml si, že Nora má překvapivě mladistvé tělo na pětaticetiletou ženu, která porodila dvě děti. *Ztratila dvě děti*, připomněl si a donutil se zvednout oči a zaměřit je na něco vhodnějšího. Jestli si na obálce *Mapletonského kurýra* něco nepřál vidět, tak to byla barevná fotografie starosty, jak chlípně hledí na zadek zarmoucené matky.

Nora začala oznámením, že původně chtěla svůj projev pojmut jako oslavu nejkrásnějšího dne svého života. Onen den prý nastal pár měsíců před 14. říjnem během rodinné dovolené na newjerseyském pobřeží. Nestalo se nic zvláštního a ani ona si toho dne plně neuvědomila velikost a rozsah svého štěstí. Pochopila ho až později, kdy její manžel a děti zmizeli a ona měla za sebou bezpočet bezesných nocí, během nichž přemítala o tom, co všechno ztratila.

Byl to prý nádherný pozdně letní den, teplý a svěží, ale ne tak jasný, aby člověk musel pořád myslet na opalovací krém. Její děti – Jeremymu bylo šest a Erin čtyři; dožít se vyššího věku už jim nebylo souzeno – začaly během dopoledne stavět hrad z písku a tuto práci prováděly s vážným zápalem, s nímž děti občas vykonávají ty nejbezvýznamnější úkoly. Nora a její manžel Doug seděli opodál na dece, drželi se za ruce a dívali se, jak jejich dva příčinliví malí dělníci běhají k vodě, plní plastové kyblíčky mokřým pískem a pak se s nimi trmácejí zpátky, až se jim paže tenké jako párátko napínají námahou. Ani jeden se neusmíval, ale obličje jim žhnuly radostným odhodláním. Pevnost, kterou nakonec postavili, byla překvapivě velká a složitá a dokázala je na dlouhé hodiny zabavit.

„Měli jsme s sebou videokameru,“ prozradila Nora posluchačům. „Ale z nějakého důvodu nás nenapadlo to natočit. Svým způsobem jsem za to ráda. Kdybychom totiž měli z toho dne video, pořád bych se na něj dívala. Marnila bych čas před televizí a pouštěla si ho znovu a znovu.“

Myšlenky na zmíněné dopoledne ji však z nějakého důvodu přivedly ke vzpomínkám na jiný den, totiž na jednu příšernou březnovou sobotu,